

בש"פ 1025/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1025/21

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
במ"ת 68902-11-20 מיום 18.1.2021 (כב' השופט
ט' היימן) ומיום 24.1.2021 (כב' השופט צ' קאפח)

בשם העורר: עו"ד אהרן רוני הרניק

בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 68902-11-20 מיום 18.1.2021 (כב' השופט
ט' היימן) ומיום 24.1.2021 (כב' השופט צ' קאפח), במסגרתן קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת
המיוחס לעורר, והורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר

1. נגד העורר הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה; תקיפה בנסיבות מחמירות של קטין; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות; כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק. על פי עובדות האישום הראשון, העורר, תושב שכם אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום שהה בישראל בניגוד לחוק וללא היתר שהייה, תקף את בתו הקטינה באלימות (להלן: הקטינה) בפני אחיה (להלן: א', ב' ו-ג') ובפני אימה, פרודתו (להלן: האם). העורר סטר על פניה של הקטינה, השליך אותה על רצפת החדר, גרר אותה משערות ראשה, שם ידו על פיה במטרה לחנוק אותה ואף הצמיד כרית לראשה בחוזקה. לאחר מכן הצמיד העורר סכין חיתוך בשר לצוואר הקטינה, אשר הובא לו לבקשתו על ידי ג'. תוך כדי המעשה צעק העורר "תתקשרו למשטרה ולאמבולנס ותגידו אבא שלי רוצה להרוג את אחותי תגיעו". לפי עובדות האישום השני, לאחר שהאם התלוננה נגדו במשטרה, העורר ניסה לשכנע אותה לחזור בה מן התלונה, ואיים על הקטינה ואמה כי יהרגן.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה טענה המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בהתבסס, בין היתר, על גרסת הקטינה; הודעות א' ו-ב' אשר נכחו בזמן האירוע; הודעת האם; דוחות הפעולה של השוטרים אשר דיברו עם הקטינה במהלך הגשת התלונה; גרסת העורר לאירועים.

3. בדיון שהתקיים ביום 12.1.2021 הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה לתקיפה ואיומים אולם לא לעבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה. נטען כי גרסתה של הקטינה ביחס להחזקת הסכין אינה עקבית, וגם מהודעות א' ו-ב' בחקירתם עולה כי העורר לא עשה כל שימוש בסכין נגד הקטינה. עוד נטען כי קיימת חולשה ראייתית לחניקתה של הקטינה באמצעות כרית, תפיסתה בחולצה וזריקתה לרצפה וגרירתה בשיער, שכן א' ו-ב' לא הזכירו בחקירתם אירועים אלו.

4. ביום 18.1.2021 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להרשעת העורר במיוחס לו בכתב האישום. נקבע כי אין בהודעות אחיה של הקטינה כדי לקעקע את גרסתה היציבה, הברורה והנחרצת שמסרה בחקירתה. הסתירות עליהן הצביע בא-כוח העורר בדברי הקטינה בחקירותיה נמצאו כשוליות וזניחות שאין בכוחן כדי לגרוע מהגרעין הקשה והמוצק של הודעתה. כמו כן, לא נמצא שיש בסתירות שנטען כי קיימות, בין הודעותיהם של א' ו-ב' לבין הקטינה, כדי לערער את הודעת הקטינה. ביום 24.1.2021 התקיים דיון נוסף, בסופו הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, לאחר שציין את מסוכנותו "הזועקת" של העורר, אשר אינו עומד באמות המידה לדיון בחלופת מעצר. משכך גם לא נמצא טעם בדחיית הדיון עד לקבלת תסקיר מעצר.

מכאן הערר שלפני.

5. במסגרת הערר טוען העורר הן נגד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה והן על כך שלא נערך תסקיר מעצר בעניינו לבחינת חלופת מעצר. בעיקר טען העורר כי לא התקיימו היסוד העובדתי והנפשי של עבירת הניסיון לחבלה בכוונה מחמירה אלא של עבירת תקיפה סתם של קטין או איומים באמצעות סכין. אף על פי המתואר בכתב האישום, אין במעשים המיוחסים לעורר כדי לגבש את יסודותיה של העבירה האמורה, שכן העורר לא התכוון לפגוע בבתו הקטינה אלא להזהיר אותה. בכך גם תומכת העובדה שאין בתשתית הראייתית כדי לתמוך בקביעה לקיומן של ראיות לכאורה לכך שהעורר הצמיד את הסכין לצווארה של הקטינה או ניסה לחנוק אותה בכרית. ממכלול הנסיבות ונוכח החולשה הראייתית ניתן להסיק גם על מסוכנותו של העורר אשר אינה ברף הגבוה, ולכל הפחות מצדיקה קבלת

תסקיר בעניינו.

6. המשיבה טענה בדיון שהתקיים לפני ביום 21.2.2021 כי התשתית הראייתית מבוססת היטב ומעוגנת בהודעות הקטינה ואחיה. מכלול הראיות מגלה כי מעשיו של העורר מגבשים את יסודותיה של עבירת הניסיון לחבלה בכוונה מחמירה. מה גם שזעקתו של העורר במהלך האירוע והעובדה שהאירוע הסתיים רק לאחר שאחד האחים נטל את הסכין ממנו, מדגישים את מסוכנותו הרבה. לכך מצטרפות העבירות הנוספות המיוחסות לו בכתב האישום והחשש המשמעותי להימלטות ולשיבוש הליכי משפט.
7. דין הערר להידחות. עיון בחומר החקירה מגלה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מוצקה להוכחת ביצוע המעשים המיוחסים לעורר, ובכלל זה זריקתה של הקטינה על הרצפה, חניקתה בכרית, קירוב הסכין לצווארה, ואין בטענות העורר כדי לשנות מהמסקנה אליה הגיע בית המשפט המחוזי. סיפור הדברים המפורט והקוהרנטי חוזר על עצמו בחקירותיה השונות של הקטינה מיום 5.10.2020, מיום 8.10.2020, ומיום 25.11.2020, והוא גם נתמך במידה רבה בהודעות האחים ואמה. רוב רובן של ה"סתירות" עליהן הצביע בא-כוח העורר כלל אינן "סתירות", ומכל מקום לא עלה בידיו להצביע על כרסום ממשי בראיות או סתירות גלויות בחומר החקירה, שיש בהם כדי להחליש את עוצמת הראיות בשלב זה (בש"פ 1815/19 אבו זיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (25.3.2019); בש"פ 9176/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.1.2021)).
8. כך למשל ולשם הדוגמה, בנוגע לטענות בא-כוח העורר באשר לגרסתה של הקטינה בנוגע לקירוב הסכין לצווארה. הקטינה ציינה בחקירתה הראשונה: "[העורר] רצה להרוג אותי עם הסכין ושם אותה על הצוואר שלי" (הודעה מיום 5.10.2020, עמ' 6, שורה 29); בחקירתה השנייה: "אבא לקח את הסכין הוא התחיל להתקרב אלי עם הסכין" (הודעה מיום 8.10.2020, עמ' 2, שורה 43); ובחקירה השלישית: "וקירב ממשי קרוב את הסכין לצוואר שלי" (הודעה מיום 25.11.2020, עמ' 2, שורה 30). לא ניתן אפוא לקבל את טענת בא-כוח העורר כי די בכך כדי להגיע למסקנה כי אין תשתית ראייתית להוכחת הצמדת הסכין לצווארה של הקטינה תוך ניסיון לגרום לחבלה חמורה. ההיפך הוא הנכון, שכן בכל חקירותיה תיארה הקטינה את הסיטואציה בצורה דומה.
9. בהתאם לאמור, אינני מוצא גם קושי לקבוע כי במקרה זה קיימת תשתית לכאורית לביצוע עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. אכן, על מנת להרשיע בעבירה לפי הסעיף האמור, יש להוכיח כוונה לגרום לחבלה חמורה. יחד עם זאת, נוכח קיומה של תשתית ראייתית לכאורית לקירובה של הסכין לצווארה של הקטינה; המלל שליווה את המעשה; חזקת הכוונה על פיה בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 6931/16 מדינת ישראל נ' ברגי, פסקה 19 (5.6.2018)), אני סבור כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להרשעה בעבירה זו. טענות העורר כי הבאת הסכין והדברים הקשים שאמר ושלוויו את המעשה נועדו רק להזהיר את הקטינה לבל תחזור על מעשיה, דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ואין בהם כדי לשמוט את הקרקע מתחת קיומה של תשתית לכאורית להרשעה בעבירה זו.
10. בין עוצמת הראיות לבין מידת הנכונות של בית משפט לשקול חלופת מעצר מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", כך שככל שעוצמת הראיות תגבר, תקטן הנכונות לבחון חלופת מעצר (בש"פ 7444/14 אלטורי נ' מדינת ישראל, פסקה י"ז (17.11.2014); בש"פ 6804/18 קדיס נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.10.2018)). במקרה זה, אין לקבל את טענת העורר כי מתקיימת חולשה ראייתית המצדיקה בחינת חלופת מעצר. בנוסף, האישומים המיוחסים

לעורר מצדיקים, ככלל, מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח (בהתאם להוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). כפי שגם ציין בית המשפט המחוזי, מהעורר נשקפת סכנה נוכח המעשים המיוחסים לו; מתעורר חשש ממשי לשיבוש הליכים בהינתן העובדה שניסה זה מכבר לשכנע את הקטינה ואמה לחזור בהן מהתלונה; לכך מצטרף החשש להימלטותו מן הדין נוכח היותו תושב. בשים לב לאמור לעיל, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו עד תום ההליכים, מבלי שהורה על הגשת תסקיר מעצר בעניינו. אין הצדקה לבחינה של חלופת מעצר על ידי שירות המבחן, בכל מצב ומצב (וראו: בש"פ 8326/17 עודה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2.11.2017)). כך הוא לכאורה גם בעניינו. לעת הזו, נוכח נסיבותיו החמורות של המקרה וכאשר החשש לשיבוש הליכים או להימלטות מן הדין הוא משמעותי ביותר, לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט שלא הזמין תסקיר מעצר על אודות העורר.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א באדר התשפ"א (23.2.2021).

ש ו פ ט